

altsaa ærede Medlemmer maa erkjende — og det maa de ganske sikkert — at den Ret, som gives i § 88, ifølge sin Natur maa være begrændset med Hensyn til Stedet, er det imidlertid ikke meget vanskeligt at se, at den ogsaa maa være begrændset med Hensyn til Tiden. Saafremt Nogen vilde falde paa at holde en offentlig Forsamling midt om Natten, tvivler jeg ikke om, at de Herrer ikke vilde nægte Politiet eller Kommunalbestyrelsen Ret til at forhindre offentlige Forsamlinger til en saadan Tid. Min ærede Sidemand (Hindenburg) har allerede anført, at i Tilfælde af Epidemier og smitsomme Sygdomstilfælde maatte Politiet og Sundhedsautoriteterne være suldt berettigede til at forhindre Borgerne fra at samles paa en saadan Maade og under saadanne Forhold, at Smittens Udbredelse deraf kunde befrugtes, og man vil ganske vist kunne tænke sig mange andre Tilfælde, hvor en saadan Begrændsning af Forsamlingsretten i den Grad maatte følge af Sagens Natur, at man maatte indrømme, at Grundloven umulig har villet gjøre en Forandring i, hvad der maatte siges at være en Selvsølge. Kort sagt, jeg tror, at § 88 netop paa Grund af sine almindelige Udtryk og den almindelige, om jeg saa maa sige, lidet praktiske Maade, hvorpaa den er affattet, netop i Tidens Løb trænger til det fornødne Supplement for at kunne være en virksom Beskyttelse for de politiske Rettigheder, som ere tillagte Borgerne ifølge Paragrafen. Jeg vil tillade mig at spørge de Herrer, der mene, at en saadan nærmere Bestemmelse om en Indskrænkning af Forsamlingsretten ikke skulde kunne gives ved en særlig Lov, hvorledes de da vilde stille sig, saafremt der forelaa et Lovforslag, som netop gik ud paa nærmere at udtømme Materien om Forsamlingsretten? De Herrer kunne dog umuligt mene, at Alt er gjort ved en saadan Paragraf; de maa jo i selve Forsamlingsrettens Interesse ønske at faae denne Ret nærmere kommenteret og bestemt. Naar der altsaa skulde kunne forelægges et saadant Lovforslag, er det da Meningen, at det skulde foreligge i Form af Forslag til en Grundlovsforandring? Jeg tror, at ligesom Loven om Pressens Brug ikke var nogen Grundlovsforandring, lige saa lidt som de andre Love, der nærmere præcisere de store Principer, som ere nedlagte i Grundloven, saaledes maae man ogsaa kunne give en særlig Lov med Hensyn til Forsamlingsretten, naar man fandt Tidspunktet beleiligt, eller naar man fandt det nødvendigt nærmere at præcisere Grundlovens Bestemmelser derom. Mit Standpunkt i denne Henseende er dog som sagt, at man ikke uden Nødvendighed skal gjøre større Indskrænkninger i Forsamlingsretten, som gives i Grundloven, og af den Grund kunde jeg altsaa ønske nogle Forandringer i § 7.

Schjørring: Efter Alt, hvad der nu fra flere Sider er fremkommet, skal jeg indskrænke mig

til med nogle faa Ord at slutte mig til dem, der have anbefalet det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds (Nimkestad) mindede om, at der er en Paragraf i Grundloven, som udtaler, at Folketirken understøttes som saadan af Staten; men han mente tværtimod, at vi ikke her have med nogen Anvendelse af denne Regel at gjøre. Derom er jeg ikke ganske enig med det ærede Medlem, idet jeg mener, at vi netop her have med en af de Maader at gjøre, hvorpaa denne Understøttelse finder Sted, idet det netop er Folketirken og ikke andre Trossamfund, der understøttes derved, at denne Kirkes Helligdage beskyttes; jeg tror netop, at dette er det rette Synspunkt, hvorfra Helligdagsanordningen maa betragtes. At den hidtil gjældende Forordning derom af 26de Marts 1845 gaar alt for vidt i den her omhandlede Henseende, og at den, navnlig efter at der er indført politisk Frihed i Landet, hvis dens strenge Overholdelse skal finde Sted, kan blive ligefrem utaaelig, kunne vi vistnok Alle blive enige om; men naar de Ulemper, som den strenge Overholdelse af den kan medføre, indtil den seneste Tid kun ere faldte i meget ringe Grad, ligger det vistnok deri, at denne Bestemmelse kun er bleven overholdt til en vis Grad. Heri er det, at der er fket en Forandring, idet adskillige Politimestre i den seneste Tid med en Iver, om hvilken jeg virkelig vil sige, at den var en bedre Sag værdig, have kastet sig over at forhindre politiske Møder om Søndagen. Der var i forrige Samling stillet en Forespørgsel, som gik ud paa at faae oplyst, hvorfra denne Iver vel egentlig skrev sig, hvad der havde givet Stødet dertil; men Forespørgslen blev ikke stillet paa Grund af Justitsministerens Sygdom. Jeg skal af forskellige Grunde ikke indlade mig nærmere herpaa, men kun holde mig til den Kjendsgjerning, som vi Alle have haft tilstrækkelig Leilighed til at blive bekendt med, at der i den seneste Tid er vixt en særdeles stor Iver for at overholde denne Bestemmelse. Det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) fortalte os igaar et ganske mærkeligt Exempel herpaa, og i de offentlige Blade har der været fremstillet andre Historier, som i og for sig kunne være lige saa mærkelige; men jeg tilstaar, at Noget af det Mærkelige, jeg har hørt i den Retning, er et Forbud, som overgik en Præst i Omegnen af Horsens imod at holde Møde om Søndagen med sine Sognebaandslære. Det var et Møde ikke i politisk, men i opbyggeligt Diemeb, der blev forbudt. Med Hensyn til disse Forhold er det, jeg anser det for nødvendigt, at vi komme til en bedre Tilstand ved Hjælp af en ny Lov. Man kunde spørge, om der ikke var andre Maader, hvorpaa man kunde opnaa en helbigere Tilstand, og navnlig, om man ikke kunde faae den nuværende Justitsminister til at dæmpe sine Undergionens Iver i saa Henseende en lille Smule, men denne Vej tror jeg ikke, man kan gaa. Efter at